

Arrest

**nr. 152 203 van 10 september 2015
in de zaak RvV X VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 april 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 mei 2012 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 mei 2015.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 4 april 2012 de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste, tweede en derde middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van artikel 17 van het richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van de rechten van verdediging, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel. Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking van 21 april 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.3. Verzoekster richt op 8 mei 2015 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Waar verzoekster bij haar vraag tot horen tevens opmerkingen formuleert, merkt de Raad op dat – gelet op de vaststelling dat de vraag tot horen geen bijkomende memorie betreft – hiermee geen rekening mag worden gehouden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 20 augustus 2015 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij meent in tegenstelling tot wat de beschikking aangeeft, dat de verscheidene elementen wel degelijk aangenomen dienen te worden. Zij betoogt dat een afwijzing zonder meer niet kan en acht de motivering van de bestreden beslissing stereotiep. Zij blijft bij haar standpunt uiteengezet in haar verzoekschrift, dat een verklaring op eer op zijn waarachtigheid kan getoetst worden, te meer daar de bestreden beslissing ruim 1 jaar op zich heeft laten wachten en de verzoekende partij intussen in België verblijft en een voldoende ontwikkeld gezinsleven heeft (kleinkinderen en samenwonen). De verwerende partij verwijst naar de nota met opmerkingen en de beschikking en merkt op dat er ter terechtzitting meer werd ingeroepen dan aanvankelijk in het verzoekschrift werd gesteld.”*

2.5. Verzoekster stelt vast te houden aan haar standpunt dat een verklaring op eer wel degelijk *“op zijn waarachtigheid kan getoetst worden, te meer daar de bestreden beslissing ruim 1 jaar op zich heeft laten wachten en de verzoekende partij intussen in België verblijft en een voldoende ontwikkeld gezinsleven heeft (kleinkinderen en samenwonen)”*. De Raad dient evenwel vast te stellen dat in het verzoekschrift niet concreet wordt geargumenteed dat een verklaring op eer wel degelijk op haar waarachtigheid kan worden getoetst, laat staan dat hierbij zou zijn gewezen op redenen waarom dit het geval zou zijn. Integendeel beperkt het verzoekschrift er zich louter toe het motief van de bestreden beslissing weer te geven en te stellen dat deze motivering onwettig/onrechtmatig is en niet afdoende kan zijn. Verzoekster kan haar uiteenzetting ter terechtzitting niet aanwenden om enige onvolkomenheden in haar verzoekschrift te remediëren. De Raad kan verder enkel – zoals reeds in de beschikking werd aangegeven – herhalen dat verzoekster in de uiteenzetting in haar verzoekschrift louter aangeeft dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is, wat niet volstaat om de concrete

motivering van de beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Ook waar verzoekster louter algemeen stelt dat “*de verscheidene elementen*” wel degelijk dienen te worden aangenomen, kan dit niet-geconcretiseerd betoog geen afbreuk doen aan het gestelde in de beschikking.

2.6. Gelet op bovenstaande brengt verzoekster geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking werd gesteld.

De middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA